

Sygn. akt II K 229/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy w Ostrowcu Świętokrzyskim II Wydział Karny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Dariusz Barczak

Protokolant: st. sekr. sąd. Aneta Smug

w obecności Prokuratora Marcina Kozdracha

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2017 roku

sprawy **Ł. K.**, urodzonego (...) w O., syna J. i B. z domu C.

oskarżonego o to, że: 23 listopada 2016r. w S., gm. B., pow. (...), w woj. (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym – w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki S. (...) rej. (...) – przekroczył dopuszczalną prędkość pojazdu na terenie zabudowanym i najechał na pieszą A. K., która powinna ustąpić pierwszeństwa zbliżającemu się pojazdowi w następstwie czego pokrzywdzona doznała obrażeń w szczególności w postaci złamania szczęki, złamania korony zęba trójki prawej, zwichnięcia zęba jedynki górnej prawej, złamania wyrostka zębodołowego szczęki, stłuczenia głowy ze złamaniem kości skroniowej prawej, kości klinowej, kości potylicznej, stłuczenia mózgu, stłuczenia płuca prawego, złamania kości miednicy, trzonu obojczyka prawego, otarć naskórka okolicy czołowej, jarzmowej i biodra po stronie prawej, skutkujących rozstrojem jej zdrowia na czas powyżej 7 dni

to jest o przestępstwo z art. 177§1kk

I. po przyjęciu, że Ł. K. dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa, z tym ustaleniem, że zdarzenie miało miejsce w S., a piesza A. K. przechodziła przez jezdnię w miejscu nieoznaczonym, a nie powinna ustąpić pierwszeństwa zbliżającemu się pojazdowi, na podstawie art. 66§1 i 2kk i art. 67§1kk postępowanie karne wobec Ł. K. o przestępstwo z art. 177§1kk warunkowo umarza na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

II. na podstawie art. 67§3kk orzeka od oskarżonego Ł. K. na rzecz pokrzywdzonej A. K., kwotę 2000zł (dwa tysiące złotych) tytułem częściowego obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przypisanym przestępstwem;

III. na podstawie art. 67§3kk orzeka od oskarżonego Ł. K. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 1000zł (tysiąc złotych);

IV. na podstawie art. 627kpk i art. 629kpk zasądza od oskarżonego Ł. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 861,50zł (osiemset sześćdziesiąt jeden złotych pięćdziesiąt groszy) tytułem kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

W oparciu o całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ł. K. na stałe zamieszkuje w miejscowości W.. W dniu 23 listopada 2016 roku w godzinach porannych mężczyzna jechał samochodem marki S. (...) o nr rej. (...) do domu, od strony O., w kierunku miejscowości S.. Należący do jego matki pojazd, którym się wówczas poruszał, był sprawny. Około godziny 6.10-6.15 Ł. K. przejeżdżał przez miejscowość S..

Choć było jeszcze ciemno, to na drodze panowały dobre warunki. Asfaltowa jezdnia była sucha, czysta i gładka. Był to obszar zabudowany, gdzie obowiązywało ograniczenie prędkości do 50 km/h. W tym czasie na pobliskim przystanku autobusowym przebywało kilka osób, m.in. I. W.. W stronę przystanku zmierzała również udająca się do szkoły 13-letnia A. K.. Szła ona od strony drogi bocznej prowadzącej na D.. Dziewczynka przechodziła przez jezdnię na skos, w miejscu nieoznaczonym. W tym czasie jezdnią poruszał się Ł. K.. Mężczyzna jechał

z prędkością przekraczającą 70 km/h, gdy na jezdni zauważył A. K.. Pomimo podjęcia przez niego manewru hamowania, a następnie skrętu w stronę osi jezdni, nie zdołał ominąć dziewczyny. W wyniku uderzenia przez w/w pojazd, A. K. doznała obrażeń ciała, w szczególności w postaci złamania szczęki, złamania korony zęba trójki prawej, zwichnięcia zęba jedynki górnej prawej, złamania wyrostka zębodołowego szczęki, stłuczenia głowy ze złamaniem kości skroniowej prawej, kości klinowej, kości potylicznej, stłuczenia mózgu, stłuczenia płuca prawego, złamania kości miednicy, trzonu obojczyka prawego, otarć naskórka okolicy czołowej, jarzmowej i biodra po stronie prawej, skutkujących rozstrojem jej zdrowia na czas powyżej 7 dni.

Ł. K. niezwłocznie zatrzymał pojazd i przystąpił do zabezpieczenia miejsca wypadku. Wezwano służby ratunkowe. A. K. została zabrana do Wojewódzkiego Szpitala Zespołonego w K. Świętokrzyskiego Centrum Pediatrii w K..

Przeprowadzone na miejscu zdarzenia o godzinie 6:50 badanie stanu trzeźwości Ł. K. urządzeniem elektronicznym A. (...) wykazało, że mężczyzna był trzeźwy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: wyjaśnienia oskarżonego Ł. K. (k. 103-103v), zeznania pokrzywdzonej A. K. (k. 31-32) oraz świadków: I. W.(k. 26-27), G. M. (k. 43), M. K. (k. 71-72), protokół

z przebiegu stanu trzeźwości (k. 3), protokół oględzin pojazdu (k. 4-5), protokół oględzin miejsca wypadku drogowego(k. 6-8), opinie sądowo-lekarskie (k. 24, 78-79), plan sytuacyjny nakreślony przez świadka I. W. (k. 29), dokumentację medyczną (k. 36-38, 39-41, 74-76), opinię biegłego ds. techniki samochodowej, kosztów i jakości napraw pojazdów samochodowych, ruchu drogowego i rekonstrukcji zdarzeń drogowych (k. 47-52), informację ze Starostwa Powiatowego w O. (k. 60)

W trakcie niniejszego procesu **Ł. K.** (k. 103-103v) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, nie kwestionując swego sprawstwa. Jak wynikało

z przedstawionej przez niego wersji zdarzenia, podczas jazdy samochodem wychodząc zza zakrętu zauważył znajdującą się w odległości około 50m z jego prawej strony, młodą dziewczynę, wychodzącą z przyróżnego rowu. Jak wskazał, pomimo manewru hamowania oraz podjętej przez niego próby ominięcia pieszej, doszło do jej uderzenia. Nie potrafił określić prędkości z jaką się wówczas poruszał.

Ł. K. (dowody: dane z wniosku o warunkowe umorzenie postępowania karnego k. 90, karta karna k. 61) – jest 25-letnim bezdzietnym kawalerem, nie ma nikogo na swym utrzymaniu. Posiada wykształcenie średnie – z zawodu technik mechanik. Zatrudniony w Zakładzie (...)z miesięcznym wynagrodzeniem w wysokości 1.300 zł netto. Zdrowy, nie leczonych psychiatrycznie ani odwykowo, nie karany.

Sąd zważył, co następuje:

W trakcie niniejszego procesu oskarżony **Ł. K.** (k. 103-103v) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Nie kwestionował swego sprawstwa, opisując przebieg inkryminowanego zdarzenia. Złożone przez niego wyjaśnienia były rzeczowe, spójne

i logiczne. Znalazły pełne odzwierciedlenie w zgromadzonym materiale dowodowym. Jako takie też w pełni zasługiwały na wiarę. Oczywiście uwadze Sądu nie uszło, iż Ł. K. nie potrafił określić prędkości z jaką poruszał się w inkryminowanym czasie, niemniej jednak okoliczność ta została wyjaśniona w sposób jednoznaczny za pomocą opinii biegłego ds. techniki samochodowej, kosztów i jakości napraw pojazdów samochodowych, ruchu drogowego i rekonstrukcji zdarzeń drogowych, nota bene nie kwestionowanej przez strony. Po stronie oskarżonego Sąd nie doszukał się żadnych przesłanek świadczących o manipulacji faktami celem stworzenia mylnego wyobrażenia

o zaistniałym zdarzeniu, stąd też jego niewiedza w podanym powyżej zakresie – w ocenie Sądu – nie mogła deprecjonować jego depozycji.

Na wiarę zasługiwały także zeznania pokrzywdzonej **A. K.** (k. 31-32) oraz świadków: **I. W.** (k. 26-27), **G. M.** (k. 43), **M. K.** (k. 71-72). Co do zasady były one bowiem rzeczowe, spójne i logiczne, wzajemnie się uzupełniały. W trakcie przesłuchania w/w osoby odniosły się tylko do znanych im okoliczności, które znalazły pełne odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia miały pisemne opinie sądowo-lekarskie, które w oparciu o dokumentację medyczną pozwoliły w sposób jednoznaczny ustalić obrażenia ciała pokrzywdzonej, mechanizm ich powstania oraz wynikające z tego tytułu skutki; jak również pisemna opinia biegłego ds. techniki samochodowej, kosztów i jakości napraw pojazdów samochodowych, ruchu drogowego i rekonstrukcji zdarzeń drogowych – na podstawie której poczyniono ustalenia w zakresie przebiegu zdarzenia (w tym zachowania każdego z uczestników). W ocenie Sądu opinie te były jasne, pełne i rzetelne. Nie były kwestionowane przez strony, Sąd zaś co do zasady podzielał końcowe wnioski w nich zawarte, w całości opatrzył je przymiotem wiarygodności. W tym miejscu bowiem

– w odniesieniu do opinii z zakresu ruchu drogowego – wskazać należy, iż o ile w realiach niniejszej sprawy doszło także do naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez pieszą (przechodziła bowiem przez jezdnię w miejscu nieoznaczonym), to nie można uznać, by to na niej spoczywał obowiązek ustąpienia pierwszeństwa oskarżonemu jadącemu pojazdem, zwłaszcza jeśli weźmie się pod uwagę okoliczności zdarzenia (w tym prędkość z jaką poruszał się w inkryminowanym czasie Ł. K. oraz miejsce, gdzie wówczas znajdowała się na jezdni pokrzywdzona).

Dowody niematerialne w postaci: protokołu z przebiegu stanu trzeźwości, protokołu oględzin pojazdu, protokołu oględzin miejsca wypadku drogowego, planu sytuacyjnego nakreślonego przez świadka **I. W.**, dokumentacji medycznej, informacji ze Starostwa Powiatowego w O. – jakie zostały zgromadzone w trakcie niniejszego procesu nie budziły zastrzeżeń co do autentyczności i rzetelności. Jako takie też w pełni zasługiwały na wiarę.

Przechodząc do kwalifikacji prawnej czynu:

Przedmiotem ochrony występkę stypizowanego w dyspozycji art. 177kk jest życie i zdrowie człowieka – dobra najwyższej chronione przez ustawodawcę. Zważywszy na to, że jego sprawcą mogą być zarówno podmioty uczestniczące w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, jak również osoby oddziałujące na uczestników ruchu z zewnątrz, przyjęć należy, iż jest to przestępstwo powszechne. Wymogiem odpowiedzialności karnej w oparciu

o znamiona tegoż przepisu jest naruszenie reguł ostrożnego postępowania z dobrem prawnym, które należy odnieść do pojęcia bezpieczeństwa w ruchu. Do zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym zaliczyć należy reguły postępowania, odnoszące się wprost do konkretnych sytuacji zaistniałych w komunikacji jak i zasady, które wyróżniać się będą znacznie szerszym, zgeneralizowanym zakresem zastosowania (m.in. zasady ostrożności, ograniczonego zaufania i prędkości bezpiecznej).

W ramach zasady ostrożności należy wskazać wiele wymogów, od spełnienia których zależy sprawny i niezakłócony tok komunikacji. Wymienia się tu m.in. posiadanie przez uczestnika ruchu niezbędnych kwalifikacji. Osoba taka musi się też odznaczać odpowiednią sprawnością psychofizyczną, a w szczególności psychomotoryczną, która niekiedy winna zostać potwierdzona stosownymi badaniami.

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, iż w inkryminowanym czasie Ł. K. posiadał uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi kat. B, BE. W dniu 13 listopada 2013 roku zostało mu wydane prawo jazdy przez Starostę (...). W inkryminowanym czasie kierował zaś samochodem osobowym marki S. (...) o nr rej. (...). W trakcie zdarzenia oskarżony był trzeźwy, co potwierdziły przeprowadzone na miejscu zdarzenia badania urządzeniem elektronicznym A. (...) (badanie z godziny 6:50 wskazało

o,00 mg/l alkoholu wydychanym powietrzu). Tym samym co do zasady oskarżony spełniał warunki formalne do tego, by prowadzić pojazd mechaniczny w ruchu lądowym.

Stosownie do treści art. 3 ust.1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga – szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę.

Z zasadą tą niewątpliwie wiąże się reguła bezpiecznej prędkości, zgodnie z którą to kierujący pojazdem jest obowiązany jechać z prędkością zapewniającą panowanie nad pojazdem, z uwzględnieniem warunków, w jakich ruch się odbywa, a w szczególności: rzeźby terenu, stanu i widoczności drogi, stanu i ładunku pojazdu, warunków atmosferycznych i natężenia ruchu. (art. 19 ust.1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym). Nie bez znaczenia pozostaje przy tym przepis art. 20 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym, który wyznacza granice dopuszczalnej prędkości. Zgodnie z art. 20 ust.1 w/w ustawy – prędkość dopuszczalna pojazdu lub zespołu pojazdów na obszarze zabudowanym w godzinach 5⁰⁰-23⁰⁰ wynosi 50 km/h.

W świetle całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zwłaszcza pisemnej opinii biegłego ds. techniki samochodowej, kosztów i jakości napraw pojazdów samochodowych, ruchu drogowego i rekonstrukcji zdarzeń drogowych, nie ulega wątpliwości, iż w inkryminowanym czasie oskarżony poruszał się z prędkością przekraczającą 70 km/h, albowiem w momencie uderzenia w pieszą, po podjęciu przez niego manewrów obronnych, prędkość jego pojazdu wynosiła 70 km/h. A zatem oskarżony przekroczył dopuszczalną prędkość jazdy na obszarze zabudowanym o co najmniej 20 km/h.

Treść wyjaśnień oskarżonego wskazuje, że nie miał wiedzy co do tego, w którym momencie zaczyna się obszar zabudowany. Zważywszy na porę roku oraz dnia, gdy doszło do zdarzenia (listopad, godzina 6:10-6:15, na dworze było jeszcze ciemno), w tym biorąc pod uwagę treść art. 5§2kpk, nie można jednoznacznie w sposób negatywny zweryfikować owych twierdzeń. Niezależnie jednak od powyższego, kierując się zasadami logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego w pełni uprawnionym jest wniosek, że winien on znać zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym i ich przestrzegać. Ł. K.

w trakcie jazdy samochodem, zwłaszcza w realiach niniejszej sprawy (wyjeżdżał zza zakrętu, na dworze było ciemno) powinien jechać ostrożnie, ze znacznie mniejszą prędkością aniżeli to uczynił. W tym miejscu zauważyć należy, iż oskarżony to osoba młoda, zdrowa. Nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo. Posiada wykształcenie średnie – technik mechanik. Tym samym w pełni uprawnioną jest konkluzja, że winien on przewidywać ewentualne skutki swego naganego zachowania.

Skutkiem opisanym w ramach art. 177§1kk jest faktyczne naruszenie dobra prawnego w postaci życia lub zdrowia człowieka. W wyniku swojego zachowania Ł. K. spowodował A. K. obrażenia ciała w szczególności w postaci złamania szczęki, złamania korony zęba trójki prawej, zwichnięcia zęba jedyńki górnej prawej, złamania wyrostka zębodołowego szczęki, stłuczenia głowy ze złamaniem kości skroniowej prawej, kości klinowej, kości potylicznej, stłuczenia mózgu, stłuczenia płuca prawego, złamania kości miednicy, trzonu obojczyka prawego, otarć naskórka okolicy czołowej, jarzmowej i biodra po stronie prawej, skutkujących rozstrojem jej zdrowia na czas powyżej 7 dni.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, iż Ł. K. – który w dniu 23 listopada 2016 roku w S., gm. B., pow. (...), w woj. (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym – w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki S. (...) rej. (...) – przekroczył dopuszczalną prędkość pojazdu na terenie zabudowanym i najechał na pieszą A. K., która przechodziła przez jezdnię w miejscu nieoznaczonym, w następstwie czego pokrzywdzona doznała obrażeń w szczególności w postaci złamania szczęki, złamania korony zęba trójki prawej, zwichnięcia zęba jedyńki górnej prawej, złamania wyrostka zębodołowego szczęki, stłuczenia głowy ze złamaniem kości skroniowej prawej, kości klinowej, kości potylicznej, stłuczenia mózgu, stłuczenia płuca prawego, złamania kości miednicy, trzonu obojczyka prawego,

otarć naskórka okolicy czołowej, jarzmowej i biodra po stronie prawej, skutkujących rozstrojem jej zdrowia na czas powyżej 7 dni – swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 177§1kk.

Wobec powyższego Sąd dokonał zmiany opisu czynu ostatecznie przypisanego oskarżonemu. Zmiana ta nie miała przy tym jedynie redakcyjnego charakteru, lecz pozwoliła w pełni ukazać okoliczności przedmiotowego zdarzenia, uszczegółowiając tak miejsce, gdzie do niego doszło, jak i zachowanie pokrzywdzonej. W świetle zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego nie może bowiem budzić wątpliwości, że do przedmiotowego zdarzenia doszło w miejscowości S., zaś naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez A. K. należy sprowadzić jedynie do przechodzenia przez jezdnię w miejscu nieoznaczonym. Sąd wykluczył natomiast jakoby pokrzywdzona powinna ustąpić pierwszeństwa zbliżającemu się pojazdowi, albowiem nadmierna prędkość, z jaką poruszał się pojazd kierowany przez oskarżonego, uniemożliwił właściwą ocenę odległości przez pieszą. Z opinii biegłego wynika, że gdyby oskarżony poruszał się z dopuszczalną prędkością, zatrzymałby samochód przed pieszą. Wobec powyższego piesza wchodząc na jezdnię w miejscu nie wyznaczonym, miała mimo to możliwość bezpiecznego opuszczenia jezdni, przed zbliżającym się pojazdem. Zmiana opisu czynu, w sposób zasadniczy zmienia akcenty, w zakresie przyczynienia się pieszej do zdarzenia. Zakres jej przyczynienia jest niewielki i wynika wyłącznie z tego, że weszła na jezdnię w miejscu nie oznaczonym jako przejście dla pieszych.

Stosownie do treści art. 66§1kk Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

W świetle całokształtu zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, biorąc pod uwagę w szczególności okoliczności przedmiotowego zdarzenia oraz zachowanie jego uczestników, Sąd – mając na względzie stanowisko stron – doszedł do przekonania, iż wniosek prokuratora o warunkowo umorzenie postępowania zasługuje na uwzględnienie. Zostały bowiem spełnione wszystkie przesłanki wymienione w wyżej powołanym przepisie.

I tak w aspekcie dobra chronionego w art. 177§1kk – nie ulega wątpliwości, iż swoim zachowaniem oskarżony w inkryminowanym czasie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Poruszając się bowiem samochodem marki S. (...) w obszarze zabudowanym przekroczył dopuszczalną prędkość jazdy o co najmniej o 20 km/h. Nawet jeśli oskarżony nie wiedział, w którym momencie zaczynał się obszar zabudowany (ubocznie wskazać należy, iż do zdarzenia doszło w miesiącu listopad, w godzinach wczesno-porannych około godziny 6:10-6:15), to zważywszy na 3-letni okres posiadania prawa jazdy, winien zachować reguły ostrożności. W świetle logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, w pełni uprawnionym jest wniosek, że Ł. K. nie mógł wiedzieć, że w trakcie jazdy samochodem – na swej drodze napotka pokrzywdzoną, która przechodziła w nieoznaczonym miejscu. Niezależnie jednak od powyższego powinien liczyć się z możliwością wystąpienia nieoczekiwanych sytuacji na drodze, która niewątpliwie miała miejsce w realiach niniejszej sprawy. Z tych też względów zachowanie oskarżonego należało ująć w kategoriach nieumyślności. Bezspornym jest, iż w wyniku zdarzenia 13-letnia A. K. doznała obrażeń ciała skutkujących rozstrojem jej zdrowia na czas powyżej 7 dni. Szczęśliwie jednak owe uszkodzenia ciała nie naraziły jej na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia ani ciężki uszczerbek na zdrowiu wymieniony w art. 156kk. Nie wystąpił u niej długotrwały okres nieprzytomności, zespól ciasnoty śródczaszkowej, wstrząsu pourazowego ani zaburzenia oddania wymagające zastosowania oddechu kontrolowanego z użyciem respiratora. Mimo też mnogości obrażeń wielomiejscowych i wielonarządowych jej stan był stabilny. W świetle powyższego nie można mówić, by doszło do poważniejszych skutków. Nie bez znaczenia pozostaje przy tym także zachowanie samej pokrzywdzonej, która także niewątpliwie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Nie powinna bowiem przechodzić przez jezdnię w miejscu nieoznakowanym. Miejsce gdzie doszło do wypadku było nieoświetlone, dziewczynka zaś miała na sobie ubrania w ciemnym kolorze, co

z pewnością – kierując się zasadami logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, biorąc przy tym pod uwagę także porę roku oraz dnia (listopad, godzina 6:10-6:15), mogło mieć wpływ na późniejsze zdarzenie. Wskazane

powyżej okoliczności rzutowały na ocenę stopnia winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu, ostatecznie przypisanego oskarżonemu, utwierdzając Sąd w przekonaniu, iż w realiach niniejszej sprawy nie były one znaczne. Nie można tutaj pominąć także uprzedniej niekaralności Ł. K., co rodzi w pełni uprawniony wniosek, że przedmiotowy czyn miał charakter jednostkowy, incydentalny. W inkryminowanym czasie oskarżony był trzeźwy. Dotychczas przestrzegał zasad i porządku prawnego. Poza w/w zdarzeniem już więcej nie wszedł w konflikt z prawem. Prowadzi ustabilizowany tryb życia. Pracuje zawodowo. Istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia miała także prezentowana w trakcie całego niniejszego procesu postawa oskarżonego. Nie kwestionował on swego sprawstwa, nie unikał odpowiedzialności. Wyrażał skruchę, żałując popełnionego czynu. Również po zaistniałym wypadku, „pierwsze kroki” skierował w stronę pokrzywdzonej. Nie tylko poprosił o wezwanie służb ratunkowych osoby postronne, ale także sam to uczynił, chcąc mieć pewność co do niezwłocznego udzielenia jej pomocy. Zgodnie z obowiązującymi w tej materii przepisami zabezpieczył także miejsce wypadku.

Biorąc pod uwagę wszystkie w/w aspekty, Sąd doszedł do przekonania, że interes wymiaru sprawiedliwości nie wymaga „ingerencji” zmierzającej do ochrony porządku prawnego i dlatego też – zgodnie z wnioskiem Prokuratora – skorzystał z dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania karnego.

W tym stanie rzeczy, Sąd w oparciu o treść art. 66§1 i 2kk w zw. z art. 67§1kk postępowanie karne wobec Ł. K. o przestępstwo z art. 177§1kk warunkowo umorzył na okres próby wynoszący 2 lata.

Jednocześnie wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 67§3kkumarzając warunkowo postępowanie karne, sąd nakłada na sprawcę obowiązek naprawienia szkody w całości albo w części, a w miarę możliwości również obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, albo zamiast tych obowiązków orzeka nawiązkę; sąd może nałożyć na sprawcę obowiązki wymienione w art. 72 § 1 pkt 1-3, 5-6b, 7a lub 7b, a ponadto orzec świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 lub zakaz prowadzenia pojazdów, wymieniony w art. 39 pkt 3, do lat 2.

Mając na względzie brzmienie w/w przepisu, Sąd na podstawie art. 67§3kk (nota bene zgodnie z modyfikowanym wnioskiem Prokuratora, na co strony wyraziły zgodę), orzekł od oskarżonego Ł. K. na rzecz pokrzywdzonej A. K. kwotę 2.000 zł tytułem częściowego obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przypisanym przestępstwem.

Sąd skorzystał także z możliwości jaką daje w/w przepis i w oparciu o treść art. 67§3kk dodatkowo orzekł od oskarżonego Ł. K. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 1.000 zł. Przedmiotowy obowiązek świadczenia pieniężnego obok znaczenia o charakterze probacyjnym, ma także charakter zadośćuczynienia społeczeństwu za popełnione przestępstwo. Zważywszy na warunkowe umorzenie niniejszego postępowania karnego, konieczność uiszczenia w/w kwoty, z pewnością będzie stanowiła dla Ł. K. określoną dolegliwość finansową, a co za tym idzie „pozbawi” go ewentualnego poczucia bezkarności za popełniony czyn.

Zważywszy na sytuację osobistą i materialną oskarżonego, Sąd doszedł do przekonania, iż orzeczone wobec niego na podstawie art. 67§3kk kwoty tytułem częściowego obowiązku naprawienia szkody oraz świadczenia pieniężnego, będą leżeć w jego możliwościach płatniczych. Zauważyć bowiem należy, iż Ł. K. jest bezdzietnym kawalerem, nie ma nikogo na swym utrzymaniu. Posiada stałe dochody rzędu 1.300 zł netto miesięcznie.

Z tożsamyh względów (tj. mając na względzie warunki materialne, rodzinne i bytowe oskarżonego), Sąd stosownie do treści art. 627kpk i art. 629kpk zasądził od Ł. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 861,50 zł tytułem kosztów sądowych. Na kwotę tą składają się: opłata w wysokości 100 zł (stosownie do art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych); wynagrodzenie biegłych za sporządzenie pisemnych opinii sądowo-lekarskich w łącznej wysokości 211,80 zł; wynagrodzenie biegłego z zakresu ruchu drogowego – w kwocie 479,70 zł; opłata za kartę karną – 30 zł oraz ryczałt za doręczenia w postępowaniu przygotowawczym i sądowym w łącznej wysokości 40 zł.